

на една воля, мрътво градиво на една само партия, зафащахъ повечето банки, дѣто сега стоеше цвѣтътъ на страната, добритѣ сили и добритѣ репутации на България, прѣдставена въ сичкитѣ си класи, политически лагери, ламтения, възделения и съвѣсти...

Десетина благодушни и кротки мюсουλмани съ своитѣ червени фесове, чалми и сини джубета допълняхъ живописната страна на това, и въ други отношения вече, пѣстро събрание.

Но тие елементи, пратени тука отъ волята и довѣрието на отдѣхналата страна, носѣхъ съ себе си и тъмнитѣ ѝ петна, и недостаткитѣ ѝ, и пороцитѣ ѝ — наслѣдия отъ прѣжниятѣ ѝ исторически животѣ; носяхъ страститѣ ѝ, апетититѣ на честолюбцитѣ ѝ, жаждитѣ или пошлостта на водачитѣ ѝ — бивши и бѣдѣщи...

Съ една рѣчь България *цѣлокуина* стоеше на тия банки!

Кардашевъ слушà ораторитѣ, които сичкитѣ обладавахъ залѣлѣжителна леснина, самоувѣренность и боравене съ словото — не съ краснорѣчието. На тие нови хора липсваше секретътъ на единственното, достъпно тѣмъ краснорѣчие: краткостта. — Многоглаголивостта, майка на повторението и на прѣгвачането, врѣдеше имъ.

Ораторския имъ запасъ, тѣй богатъ съ прѣпинателни знакове, бѣше оскуденъ обаче съ единъ: точката.

Точката, на врѣме гудена, на мѣсто сложена.

Сумма дребни чъртици отъ ораторски приеми и парламентарни нрави — не лишени отъ своеобразность. Сценки при разискванията отъ прѣлестна наивность или отъ суровщина на първобитни характери, — често отъ особенъ комизмъ.

Говорѣ единъ ораторъ съ буйна коса, и съ буйно слово, и съ буйни ржкомахания — луксъ отъ буйность по единъ твърдѣ миренъ въпросъ, дѣто цифритѣ оставяхъ малко мѣсто за възклицателнитѣ знакове, и патоса.